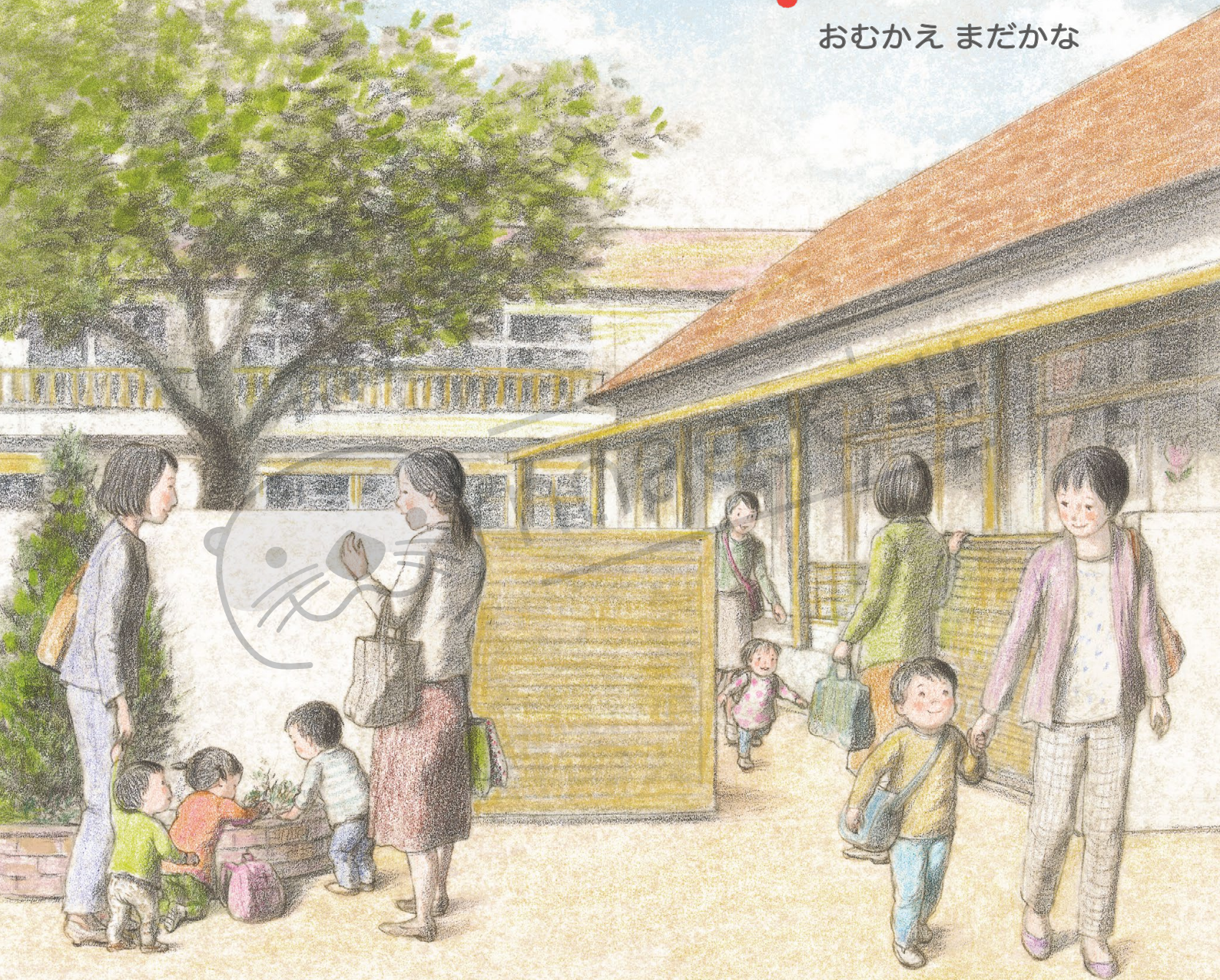

แม่จ๋า มารับหนูเร็วๆนะ

おむかえ まだかな

เรื่อง อิชิมิ โมโตะซิตะ ภาพ ชิอากิ โอคาตะ
แปล หนึ่งฤทัย ปราวดเปรี้ยว

เย็นวันหนึ่งหลังเลิกเรียน

“อ้าว คานะจังอยู่เป็นคนสุดท้ายเลย

คุณแม่ยังไม่มารับหรือจ๊ะ”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น คานะเลยหันไปมองรอบๆ

ก็ไม่เห็นเพื่อนๆ เลยสักคน

คุณครูอาคิโกะเดินมาหา

และพูดพลบอย่างอ่อนโยนว่า

“เดี๋ยวคุณแม่ก็มารับแล้วละ

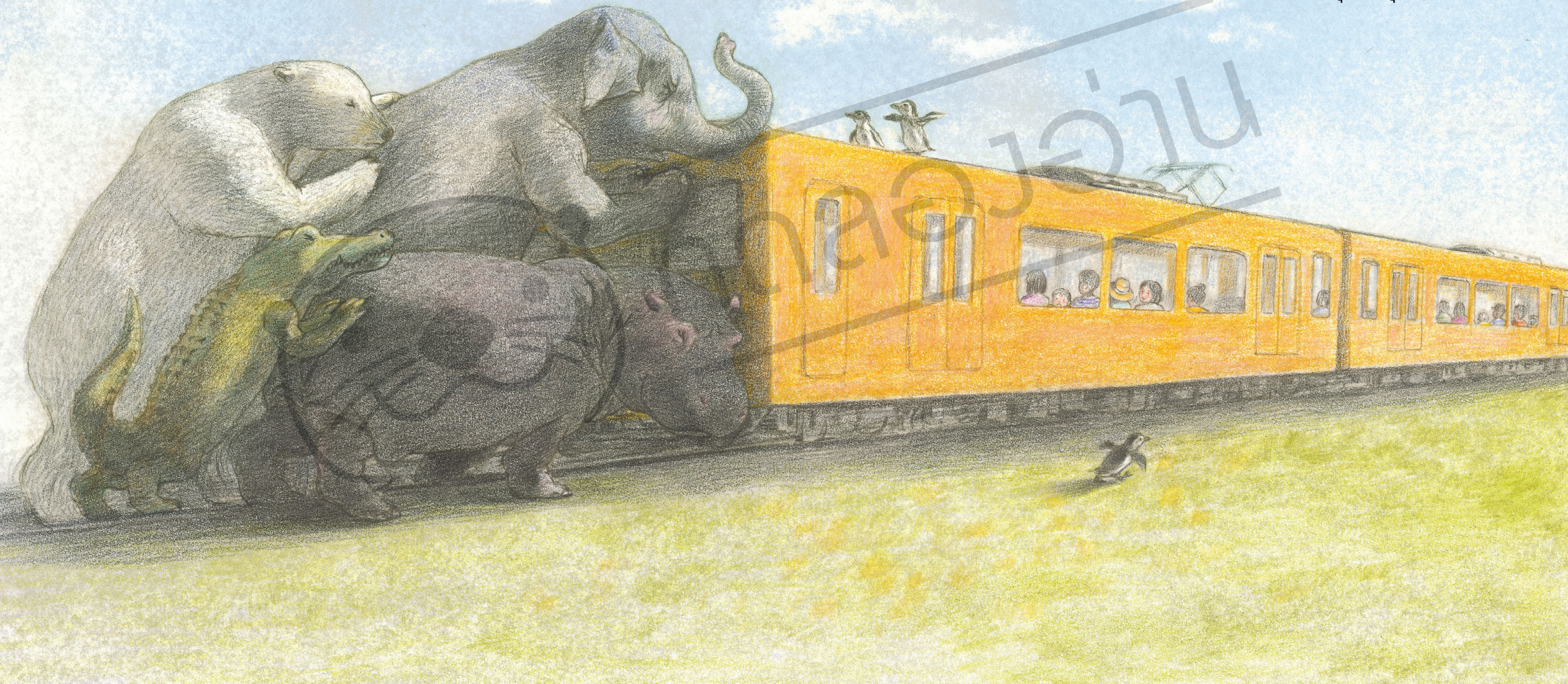
รอก่อนนะจ๊ะ”

“คานะจัง ไม่เห็นเธอจะร้องไห้แงเลย” คุณตุ๊กตาหมีพูด
“อ้อ ฉันสบายมาก” คานะพยักหน้าหงึกๆ
“ตอนฉันอยู่ห้องกระรอกน้อย แม่ก็เคยมารับข้า
แม่บอกว่าเพราะรถไฟมีปัญหาเลยหยุดวิ่งนะ”
“ถ้าอย่างนั้นวันนี้รถไฟก็หยุดวิ่งอีกแล้วนะสิ”

“แต่ว่าไม่ต้องห่วงหรอกนะ
เพราะเหล่าสัตว์ตัวใหญ่แรงเยอะทั้งหลาย
อย่างคุณช้าง คุณฮิปโป จะมาช่วยกันเข็นรถไฟ
พร้อมกับร้องเสียงดัง เอ้า! ฮุยเลฮุยๆ”

“เอ...สงสัยคุณแม่ของคานะจัง
จะแวะซื้อเค้กอยู่ที่ร้านเค้กหน้าสถานีรถไฟด้วยแน่ๆ”
“ใช่จ๊ะ! แม่คงเลือกไม่ถูกว่า
เอ...จะเลือกเค้กชิ้นไหนดีนะ เหมือนทุกที”
“คุณแม่ของคานะจังจะซื้อเค้กแบบไหนนะ”

